

În „Catehismul unui Revoluționar”, un manual de bază al teroristului și conspiratorului modern, Serghei Neceaev alcătuieste o ierarhie a oamenilor care trebuiesc eliminați pentru ca revoluția nihilistă să triumfe. Asemenea unui contabil conștiincios și prăfuit, el dictează: „se va stabili o listă cu aceste persoane după gradul în care pot fi dăunătoare succesului cauzei revoluționare, pentru ca aceia care poartă primele numere să piară înaintea celorlalți.”

După ce enumără primele trei categorii („oameni fermi și inteligenți”, „oameni lăsați în pace provizoriu, pentru ca seria lor de acte feroce să provoace revolta poporului”, „brute plasate în poziții înalte, și personalități care, grație situației lor, beneficiază de bogăție, de relații puternice, de influența și de putere”), Neceaev îi condamnă la moarte pe „oamenii de stat ambițioși și **liberalii de orice nuanță** . (s.n.)”

Deși nu oferă un motiv explicit, precizările sale indică suficient de limpede ce credea despre liberali. „Este îngăduit a conspira în compania și potrivit programului lor, făcându-i să creadă că li te supui orbește, în vreme ce în realitate ți-i aservești, despuindu-i de secrete, compromițându-i definitiv, pentru a le tăia în final retragerea și a semăna dezordinea în Stat prin intermediul lor.”

Cu alte cuvinte, liberalii erau utili, chiar foarte utili în conspirații, în munca de destabilizare și demoralizare socială, naivi, creduli și numai buni de folosit pentru obiective nihiliste. Odată încheiată misiunea de demantelare, cu precădere morală, a societății, liberalii nu mai serveau niciunui scop, drept pentru care puteau să fie scoși de pe scena istoriei fără menajamente și scrupule.

Tehnica de cooptare a liberalilor în organizații subversive comuniste nu era doar o găselniță personală a lui Neceaev sau o recomandare pentru viitor, ci se inspira dintr-o experiență istorică și din trăsăturile generale ale omului politic liberal.

Dostoievski în „Demonii” dă cel puțin două exemple de personaje fictive care colaborează deschis cu revoluționarii din mândrie și din frica de a nu fi în urma vremurilor, convinși indubitabil că ei sunt cei care îi manipulează și manevrează pe nihilști, și nu invers. Dacă avem în vedere că unul dintre personaje îl reprezintă (caricatural, acid și nedrept într-o bună măsură, totuși plauzibil) pe Turgheniev, precum și temenelele indirecte ale scriitorului în fața revoluționarilor nihilști în romane ca „Deștelenire” și „Rudin”, directe în alte locuri, precum și faima sa incontestabilă până astăzi de liberal generos într-o lume care se poziționa pe extreme, mariajul dintre liberali și nihilști, bazat pe interesul celor din urmă și naivitatea, ca să folosim un eufemism, primilor începe să devină convingător.

Nu doar în Rusia avea loc această colaborare și confuzie între presupuși liberali și comuniști fanatici.

Thomas Jefferson, Părintele Fondator prin excelență, îl descria astfel într-o epistolă pe Adam Weishaupt, fondatorul Ordinului Iluminatilor, o societate secretă comunistă, care pleda pentru abolirea proprietății private, a familiei, a bisericii și a tronului prin orice mijloace: „Weishaupt îmi pare a fi un filantrop entuziast. Este printre cei care cred în perfectibilitatea neîntrepută a omului. Consideră că omul va reuși odată cu trecerea timpului să devină atât de perfect încât va putea să se guverneze singur în orice situație și să nu facă niciun rău, să facă tot binele posibil și să nu dea niciun prilej statului de a-și exersa puterile asupra sa, ceea ce bineînțeles face guvernul inutil (...) Intenția sa a fost pur și simplu de a restabili religia naturală și de a disemina lumina moralității sale, pentru a ne învăța să ne guvernăm singuri. Propovăduiește iubirea de Dumnezeu (sac!) și iubirea aproapelui, iar prin deprinderea inocenței în comportament, se așteaptă ca oamenii să ajungă în starea lor naturală de libertate și egalitate.”

E greu ca liberalii să fie depășiți de cineva când vine vorba de credulitate. Asta desigur dacă nu presupunem că în multe cazuri liberalismul nu este pentru mulți doar o mască foarte convenabilă din depozitul de simulacre ale nihilismului modern.

Ideea atragerii liberalilor în orbita conspiratorial-comunistă apare prima oară explicit la veritabilul papă al mișcărilor oculte din secolului XIX: Filippo Buonarroti. Principala sa organizație „Sublime Maitre Pairfaits”, copiată ca structură aproape la virgulă din Ordinul Iluminatilor, era

Liberalul, tovarășul de drum

Scris de Ninel Ganea
Joi, 19 Aprilie 2018 10:15

ierarhizatã pe trei cercuri concentrice. Pe cel mai dinafarã cerc erau situați liberalii deoarece la fel ca și radicalii doreau schimbãri fundamentale, în special votul universal și adoptarea unor instituții populare. De asemenea, erau utili în propagandã și agitație revoluționară. Pe cercul al doilea erau plasați democrații puri. În Areopag, adicã în cercul intim al puterii, acolo unde erau cunoscute adevãratele scopuri, obiective și metode ale organizației, se gãseau comuniștii nihilisți, cum erau Bunorroti sau Weishaupt.

Lista legãturilor ideologice aparent nenaturale ar putea fi continuatã cu ușurință. Suficient sã ne gândim doar la renumele liberal al revoluțiilor de la 1848. Însã cum nu ne-am propus și nici nu avem competențe pentru a fi exhaustivi, ne vom mulțumi în final sã remarcãm în favoarea liberalilor cã au fost și cel mai probabil vor fi în permanență destul de departe de sursa rãului. Ceea ce nu înseamnã neapãrat cã nu vor contribui și ei, dupã puteri și nevoi, la rãspândirea lui.

Despre revoluționari discut mai pe larg în cursul susținut la Academia Privatã, intitulat „Demonii”